

COPIII — VIITORUL ȚĂRII

Am fost acum cîșiva ani la Tungujei, un sat între dealurile domoale, cu pămîntul sărac, al cărui rod îl smulg cu greu brațele harnice ale colectivștilor. În mijlocul satului, într-o clădire modernă, curată și veselă — căminul sezonier, cu păturile, măsuțele și ciripitul copiilor... Am fost de cîteva ori la Livedea, la numai o oră depărtare de București. Oamenii uneia din cele mai vechi gospodării colective sînt mărunți de stat, dar gospodăria lor e mare. Și în mijlocul gospodăriei, grădinița de copii, jocurile și veselul lor ciripit. Am fost nu de mult la Palatul pionierilor cu fetița mea. În clădirea majestuoasă se perindă zilnic mii de elevi din toate colțurile Bucureștiului, din centru și pînă în cele mai

de VERONICA BORUMBACU

laureată a Premiului
de Stat

indepartate mahalale; timpul liber nu-l mai petrec în praful ulițelor, ci într-un palat ca de basm, în care învață ce le poțeste inima, de la aeromodelism la balet. Am fost acum 14 ani înscrisă într-o școală de suburbă. Patru copii se zgîriau pentru un abecedar, căci puține erau cărțile și scumpe. Am cercetat de curînd listele editurii didactice, cu milioanele de abecedare tipărite în 14 limbi, cite se vorbesc pe întinsul patriei noastre...

La toate acestea mă gîndeam acum un an la Congresul mamelor. Ne adunaserăm la Lausanne, în Elveția, din toate colțurile pămîntului, din țările înzăpezite ale nordului, din țările cu soarele arzător al sudului. Erau mame din Stalingrad, care și-au pierdut fiii în războiul de apărare a patriei, mame din orașelul francez Orađour, ars de fasciști în timpul invaziei. Dar credeți oare că numai mamele din orașele martire sufereau pentru fiii lor? Negresa care se înșiră cu fetița legată la spatele ei cu un briu nu se gîndea cu amărăciune la viața ce-o aștepta pe micuța ei Dorris? Tărăncile din Orientul apropiat nu vorbeau apăsat de mizeria în care cresc copiii lor născuți în cîmp? Printre ele era o îngrijitoare dintr-un spital din Irak, dată afară, cu copil cu tot, atunci cînd acesta i s-a îmbolnăvit. Toate bucuriile și toate durerile ni le împărtășeam și din schimbul acesta de cuvinte și simțăminte s-a întărit prietenia noastră... Și solidaritatea mamelor creștea și hotărîrea lor de a împiedica războiul devenea un zid împotriva lui.

ALBINA

Revista săptămînală a așezămintelor culturale

ANUL 59 Seria II-a Nr. 440

8 pagini 15 bani

Miercuri 30 mai 1956

(Foto. N. FRIEDMANN)

În ultimul an de bombardamente, sădisem pomi cu școlarii mei pe ulița din fața școlii. După o explozie neașteptată, puieții au rămas însingerați și din doi prichindei mi-a rămas numai amintirea.

De Ziua Copilului revăd în minte chipul lor nevinoșat, cu puterea dureroasă a amintirii. Și văd cum ar fi putut crește, cum s-ar fi putut bucura de viața de azi a copiilor patriei noastre. Și încă o dată citind apelul F.D.I.F.-ului, îmi înnoiesc față de mine însămi jurămintul rostit la înmormintarea elevilor mei: acela de a nu-i da uitării cit voi trăi, acela de a lupta prin toată viața mea împotriva războiului, pentru copilăria fericită a celor ce reprezintă viitorul țării.

ACTUALITATEA SĂPTĂMINII

Soli ai poporului
sovietic ne vizitează
țara

La invitația Marii Adunări Naționale a R.P.R., a sosit de curînd în țara noastră delegația Sovietului Suprem al U.R.S.S., condusă de tovarășul Frol Romanovici Kozlov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., deputat în Sovietul Uniunii, prim-secretar al Comitetului Regional Leningrad al P.C.U.S.

Primind cu bucurie vizita delegației Sovietului Suprem al U.R.S.S., poporul român a folosit acest prilej pentru a-și manifesta încă o dată dragostea și recunoștința față de popoarele Uniunii Sovietice. Pretutindeni, în vizitele făcute în orașele și satele patriei noastre, oaspeții sovietici au fost întâmpinați cu o deosebită căldură. Cu această ocazie s-au organizat numeroase mitinguri, unde s-a manifestat pentru prietenia romino-sovietică. Pe străzile Orașului Stalin, de pildă, coloana de mașini a delegației sovietice a fost pur și simplu potopită de flori.

După ce au vizitat uzinele de tractoare „Ernst Thälmann”, Reveica Danțiu, maistru miezuitoare, inovatoare, a spus oaspeților printre altele: „În uzina noastră au poposit, de astădată, nu vizitatori obișnuiți, ci o solie a poporului sovietic, căruiia îi datorăm multe din bucuriile noastre în viață și muncă”. A vorbit apoi conducătorul delegației sovietice: „Munca voastră este deosebit de importantă — a spus între altele tovarășul Frol Romanovici Kozlov. — Noi vă urăm s-o încununăm cu cât mai frumoase succese, spre binele patriei voastre, spre bucuria tuturor luptătorilor pentru pace și socialism”.

Schimbul de delegații parlamentare dintre U.R.S.S. și R.P.R. va contribui la o și mai mare întărire a relațiilor de prietenie și colaborare, a legăturilor tradiționale dintre poporul român și poporul sovietic.

Cel dintîi fecior în colectivă

— Fragmente —

LA COLECTIVĂ

„Nu-l nici ședință, nici vreo adunare.
Ticsită-i sala cît îi ea de mare.
Un singur punct pe ordinea de zi:
— Dă-i drumul lăutarilor! Cîntă, zi-i!
Plesnească struna-n patru! Să se știe
Că-n marea noastră casă-l cumetrie.
Paharul sus! Zi-l lăutarilor, zi-le
Pentru acest flăcău de patru chile,
Pentru flăcăul ce ne calcă-n prag,
Pentru lăutul oaspe, cel mai drag.
Așa ne știm, și-am fost din moși-strămoși
De oaspeți toldeacuna bucuroși;
Și mai ales, de flul nostru care
Sporește-acum familia cea mare.

AMINTIRE

Și flulul luat din mină-n mină
Ajunse-n milni la o bătrînă.
Bunica-l leagănă pe braț
Din ochi sorbindu-l cu neșă.
Dar amintirea-n suflet scurmă,
...Era cu-un șterg de veac în urmă...
Ploua mărunț... Prășea de zor...
Căzu deodată pe răzor.
Din chinuri, se trezi țirziu...
Ploua-nțel... În jur, pustiu!
Ploua... În leagănaș de lut
Sciacea un glas necunoscut.
Și flulul se-âlpi de sîn.

O, doamne, cît ești de păgînă!
Ce lute trece ploaia rece,
Și ziua nici nu știi cînd trece.
Și ca mărgelele pe apă
Se-nșiră zilele din viață!
Un șterg de veac de-atunci trece.
Și flica ei, o mamă-acu.
Pe flul flicei sale, buna
Îi leagănă pe brațe-ntr-una.
Și cum îi leagănă pe braț
Din ochi îi soarbe cu neșă.

VISURI, VISURI...

Și-o să crească flacul, o să crească,
Și-n curînd o să-l vedem, curînd,
Sus pe o combină rominească,
Sau cu-un tren electric alergic.

Mama — tractorist ar vrea s-ajungă
Să rămînă-n sat. Mîndria ei.
Tata-l spune fără vorbă lungă:
„Diplomat sau inginer, ce vrei?”

Visuri, visuri — poezia vieții
Dați țircoale flințului acum;
Vă dau viață oamenilor-adrăznești
Să porniți cu flacul meu la drum.

Inginer, mecanic, agronom,
Sau colectivist aici în sat,
Orice-o fi — va fi tatăl un om —
Și va fi un om adevărat!

PETRE POPA

Un cor cu o frumoasă tradiție

Corul Chizătăului, după cum povestea Chizătăului, după cum povestea — care a și dirijat corul câteva decenii — a luat ființă în anul 1857. În cor au cîntat cîteva generații. Tăranul muncitor Ion Rădulescu cîntă în corul acesta de cînd avea 14 ani, baritonul Ion Popa și nevasta lui Elena, care-i și ea solistă, de vreo 20 de ani, și, la fel ca ei, familia Laichici și mulți alții sînt coriști cu „vechime”. Din piepturile primilor 40 de coriști iobagi, asupriți de groșii unguri și boierii romîni, s-au înălțat acum un secol cîntecele lăncului. Cu toate că stăpînirea maghiară din vremea aceea a condamnat pe fiecare corist la o zi închisoare și a interzis întrunirea corului, fiind socotit ca foc de inșurăna la răscoală pe țărani obediți, ei au continuat să cînte.

Generație după generație a păstrat tradiția acestui cor. Tot mai mulți dintre coriști au început să învețe notele. Alfabetizarea muzicală a devenit aici un lucru obișnuit, ea cuprinzînd acum pe mulți din locuitorii Chizătăului. Astăzi, cam 80 de colectivități, întovărășiți, țărani muncitori, nepoți și strănepoți ai foștilor coriști iobagi, în majoritatea lor notași, se întrunesc de două ori pe săptămînă în cele trei încăperi spațioase ale căminului cultural și cîntă sau învață să cînte cîntece noi, cu pasiunea marilor îndrăgostiți de muzică.

Coriștii din Chizătău, în majoritatea lor, cîntă la cor alături de neveste și copii. Dacă bunăoară ai să întreba: „Cîți sînteți în cor?” ei au să-ți răspundă simplu: „Apăi, vreo 40 de familii.”

Cîte sate din jur ori localități mai îndepărtate ca Arad, Sibiu, Caransebeș, n-au străbătut pînă azi coriștii din Chizătău!

La jubileul de 25 de ani al corului a venit și Ciprian Porumbescu, iar cu alte ocazii pecci din Chizătău l-au vizitat

Compozitori cunoscuți ca Ion Vidu, Tiberiu Brediceanu, Sabin Drăgoi.

În zilele acestea, împărțiți cu chibzulară pe voci și pe fiece (fiece cu chibzulară ei), coriștii din Chizătău repetă cîntece cu care se vor prezenta la faza regională a celui de al 4-lea concurs. Am ascultat cu emoție programele și vocea caldă a solistei Elena Bejenaru, care e colectivistă, am ascultat altele, tenorii și bașii. Fiecare în parte, și toți la un loc, redau cît se poate de izbitul minutatului tablou melodic al folclorului bănățean.

Acesta, alături de altele, este un merit de căpetenie al corului din Chizătău, care și va serba peste un an, un secol de existență.

FL. SAIOC și STRATON NICANOR
corespondent voluntar

Al 4-lea Concurs al echipelor artistice de amatori

În cadrul fazei regionale al celui de-al 4-lea Concurs, echipa de jocuri a căminului cultural din satul Pantazi, comuna Dirvari, regiunea Ploiești, execută locul „Busuiocul”.

Se extinde inițiativa intelectualilor din regiunile București și Suceava

CHEMAREA INTELLECTUALILOR din Dragodana-Pitești

Noi, intelectualii din comuna Dragodana, raionul Găești, ne-am întrunit pentru a analiza felul cum ne-am dus munca pentru ridicarea culturală a satului. Din dezbatere care au avut loc a reeșit că activitatea cultural-educativă a sprijinit înființarea celor două unități socialiste din comună. Astfel, din cei 40 de țărani muncitori care au frecventat cursul agro-zootehnic învățat de prof. Gheorghe Brediceanu, 30 s-au înscris în gospodăria colectivă, iar ceilalți în întovărășirea agricolă. În urma spectacolelor date de brigada de agitație și a conferințelor axate pe problemele campaniei agricole de primăvară, țărani muncitori ca Mihai St. Dumitru, Grigore M. Ștefan și alții, codași la înșămînțări, au ajuns să-și termine o dată cu ceilalți muncile agricole.

Discuțiile pe care le-am purtat în adunarea noastră au scos la iveală unele că, în ultima vreme, am uitat fazele dintre cele mai importante obiective ale chemării intelectualilor din Peretu și Vicovu de Sus: permanentizarea muncii culturale, ca și popularizarea realizărilor unităților socialiste agricole.

Iată de ce am hotărît în această adunare ca forțele culturale din comuna noastră să sprijine din plin întărirea gospodăriilor colective și întovărășirilor existente și să lupte pentru atragerea pe drumul socializării a cît mai mulți țărani muncitori.

În acest scop ne-am propus intensificarea muncii culturale, făcînd o chibzuită organizare și repartitie a sarcinilor între intelectuali.

Tovarășii Maria Dumitrescu, instructora brigăzii de agitație, se va îngriji ca brigada să popularizeze realizările unităților socialiste agricole, organizînd spectacole chiar pe cîmp, la locul de muncă.

Învățătoarele Aurelia Lixăroiu, Ecaterina Angelescu și Elena Răduciu, vor organiza recenzii ale cărților care vorbesc despre transformarea socialistă a agriculturii și vor confecționa listomontaje cu aspecte de muncă și realizări din unitățile socialiste. Cei patru învățători ai familiei Dobrescu vor instrui echipa de teatru, dansari, cor și vor ține săptămînal o conferință pe probleme privind specificul comunei. Planul nostru de muncă cuprinde, firește, și numeroase alte obiective.

Chemăm pe toți intelectualii din comuna raionului nostru să lupte cu toate mijloacele culturale pentru largirea și consolidarea gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole existente, astfel ca, în cel mai scurt timp, mase largi de țărani muncitori din regiunea noastră să pășească pe calea muncii colective!

Învățători: A. NICOLESCU, M. DUMITRESCU, MARIA DOBRESCU, GRIGORE ERHAN, GINA MATEI.

Din sălile Tribunalului

Jefuitori ai averii statului condamnați la muncă silnică

Tribunalul popular din Oradea a pronunțat următoarele condamnări împotriva inculpaților: Drăguș Ioan — 10 ani muncă silnică, Szabo Alexandru — 7 ani muncă silnică, Cociș Dezideriu — 5 ani muncă silnică, Franz Petru — 5 ani temeră, Marzlu Samoila — 4 ani temeră, cîte 4 ani închisoare condiționată care și Fabor Otto la 2 ani închisoare.

Drăguș Ioan, fost negustor în comuna Apața, șters de pe lista chiaburilor mijloace necinstite, strecurat în partii exclus după ce a fost descoperit, a reșis să fie angajat în baza de recepție Orașul Stalin și, în cîrdășie cu foștii al bazei de recepție, Szabo Alexandru precum și cu ceilalți inculpați, au furat mărfuri în valoare de 156.220 lei din puzul bazei Orașului Stalin, din depozitul Stupnic și de la moara Rîchiu. Între altele pedepsele pronunțate. Tribunalul mai pedepsește pe cei de mai sus plata mărfurilor furate.

Pedepsele date urmează să fie executate în întregime, deoarece recursurile declarate de condamnați au fost respinse de Tribunalul regiunii Stalin.

Răufăcători strecurați în gospodăria agricolă de stat

La gospodăria agricolă de stat Tepeș Vodă din comuna Dorobanți, regiunea Constanța, la o verificare făcută, s-a constatat o serie de fapte săvîșite în dauna avuției obștești. Astfel, în urma selecționării cerealelor pentru înșămînțări, s-au trecut în rezerve cantități mai mici decît cele rezultate și s-au înșămînțat cantități mai mici decît cele prevăzute în plan, o formă normelor agricole. Cantitățile au prinosit au fost vîndute în mod ilegal prin cooperativa N. Bălcescu din comună. De asemenea, s-a sustras o cantitate importantă de vin și s-au falsificat diferite bordoururi de plată. Vinovații au fost judecați de Tribunalul raionului Medgidia, care a pronunțat următoarele pedepse.

Neacșu Ioan, valorificator la gospodăria agricolă de stat Tepeș Vodă; Van Gheorghe, contabil șef, Crețu Nicu, casier și achizitor principal, Albu Ștefan, președinte, toți la cooperativa Bălcescu, din cîte 7 ani muncă silnică și cîte 5 ani degradare civică; Tăgîl Gheorghe, director la gospodăria de stat Tepeș Vodă, la 3 ani închisoare condiționată și Dobrin Nicu, președintele cooperativei N. Bălcescu, la 1 an închisoare. Cei de mai sus au mai fost condamnați și pe calea pagubelor provocate statului, prin faptele lor necinstite. Recursurile inculpaților fiind respinse, pedeapsa a mas definitivă.

Vămeni e un sat mic din comuna Dolhasca, raionul Fălțiceni. Un sat în miniatură am putea spune, căci numără doar 32 de case, răsărind aici și colo printre ogoare de grîu și păpușoi și printre livezi de meri și pruni. Fiind atît de mic, satul nu are cămin cultural, ci doar o casă de citit. Atît! Casa de citit nu are local propriu. Funcționează în clădirea nouă a școlii... Iar școala nu are decît două cadre didactice: învățătorul Constantin Zgardan și soția lui. Directorul școlii... Cu toate acestea, din cele 32 de case ale satului, acești doi învățători au izbitit (de necredință!) — patruzeci și trei de oameni și să formeze cu ei un cor pe patru voci, o echipă de teatru și o echipă de dansuri compusă din 12 persoane. Această casă de citit mai are doi soliști dansatori și un solist instrumentist, cîntăreț neîntrecut din fluier. Nu de mult a avut loc în comuna vecină Liteni, faza intercomunală a celui de al patrulea Concurs al echipelor artistice de amatori, la care s-au prezentat formații artistice ale unor cămine culturale cu activitate bogată și frumoasă. Casa

Între o casă de citit și o CASĂ RAIONALĂ de CULTURĂ

de citit din Vămeni s-a prezentat și ea cu formațiile ei. Și a fost clasificată pe locul întâi.

Fălțiceni e un oraș care numără aproape douăzeci de mii de locuitori. E un oraș cu tradiție culturală. El a dat țării un mare număr de scriitori. Aici a stat, cît a învățat la școala de catheți, Ion Creangă, aici a trăit aproape douăzeci de ani din viața sa și și-a scris o mare parte din operele sale care fac mîndria țării maestrul Mihail Sadoveanu; aici au trăit și au scris Nicolae Gane, Nicolae Beldiceanu și alții alții. Aici astăzi orașul nu e lipsit de multe talente care făgăduiesc să se afirme...

„Ca și la Vămeni există și la Fălțiceni o instituție culturală de masă. Dar nu o casă de citit, ci o casă raională de cultură. (Fălțiceni e doar centru de raion). Și casa raională de cultură are la dispoziție

un local spațios, cu săli mari pentru repetițiile echipelor, cu birou directorial tot atît de spațios pe care-l ocupă în prezent tovarășa Elena Ionescu. Ei bine, în ciuda unor astfel de condiții, despre activitatea casei raionale de cultură din Fălțiceni nu se pot spune multe lucruri bune. Ciudat și nelalocul lui e înelacul directorului casei

de MIHAIL ȘERBAN

de cultură justifică situația. Ce ne-a spus ea?

— Eu am văzut un oraș cu oameni mai lipsiți de interes pentru cultură ca aici. Trebuie să-i trag cu arcanul ca să vină. (Vine vedetă bine — a fost descoperit).

„Dar „gurile rele”, spun că tovarășa Elena Ionescu, în loc să-i apropie pe oameni, îi îndepărtează, că pe unii îi blagoslovește cu expresii ca „fosile”, iar cu privire la alții spune că „nu are nevoie de

babă”. Spun că tovarășa Ionescu e îngimțată și se crede atotștiutoare, că pe toți îi tratează de la înălțimea convingerii că „ea nu-i un fite-cine” și, deci, ea poate să le facă pe toate. Se mai spune

că de cînd e directoare a casei raionale de cultură, n-a trecut dincolo de barierele orașului, că n-a asistat la nici o întrecere în cadrul concursului a echipelor artistice de la comuna. Și mai aduce oamenii măturie că la ședințele în cadrul cărora se discută probleme culturale, tovarășa Ionescu... face act de prezență și pleacă...”

La o ședință a comitetului executiv, în care se analiza munca culturală președinte ștatului raional a întrebat: „Cum se face că cei din Vămeni au putut aduna din 32 de case, 43 de artiști amatori, iar casa raională de cultură nu poate aduna 100 din 20.000 de locuitori?” Întrebarea aceasta o pun mulți fălțiceni. Ca un prim ajutor, noi i-am propune tovarășei Ionescu să facă un schimb de experiență cu casa de citit din satul Vămeni... În cadrul acestui schimb de experiență să se intereseze cu precădere tovarășa directoare despre felul în care-i poți câștiga pe oameni.

Purtăm o mare răspundere

Poate că rîndurile de față o să vă surprindă: deși sîntem la un pas de voi, totuși vă scriem prin revista „Albina”.

Ne-am gîndit să ne spunem gîndurile prin revistă pentru că așa vor afla alți colectivisti de prin alte sate ale țării; își vor spune și ei cuvîntul și cunoscînd experiența cîl mai multor gospodării colective, ne vom îmbogăți priceperea noastră de gospodari, iar colectivele noastre vor avea de cîștigat.

După cum știți și voi, cel de al II-lea Congres al partidului a hotărît ca pînă la sfîrșitul noului plan cincinal, 60-70 la sută din producția de cereale-marfă să fie dată de sectorul socialist, care — pentru a putea ajunge aici — trebuie să devină sectorul predominant în agricultură.

Noi, colectivisti, purtăm o mare răspundere în îndeplinirea acestei sarcini. Și spunînd cele de mai sus, ne gîndim în primul rînd la îndatorirea ce o avem de a face din gospodăriile noastre colective un exemplu viu, în stare să convingă oamenii ce stau încă în cumpănă dacă via vie cu noi ori ba.

Tocmai aici e baiul de care vrem să vă vorbim.

De la început ținem să vă spunem că nu încercăm să facem pe

în cei 6 ani, încă 113 familii de gospodari, la voi, cu toate că au trecut 4 ani de la inaugurarea colectivei, numărul familiilor nou înscrise de atunci și pînă azi este sub 10.

Acu' nu trebuie nimeni să creadă că cele peste 110 familii de gospodari au venit imediat în colectivă noastră. Prin agitatorii noștri, colectivisti ce au mers din casă în casă și au stat zi de zi de vorbă cu oamenii, prin șezătorile și celelalte serbări avute la cîminul cultural noi am căutat ca roadele gospodăriei colective să fie cunoscute. Și, fără a ne fi luat drept laudă cele ce spunem, am avut cît de cît ce arăta oamenilor. Asta-i lucru de seamă. Geaba-i vorbești omului despre traiul bun ce-l poate avea intrînd în gospodăria colectivă, dacă faptele aduse în sprijinul acestor vorbe nu-s convingătoare.

Dar să ne întoarcem la cele ce porniserăm să vă spunem mai sus.

Știți că-n toamna trecută, în vremea împărțirii veniturilor, unii colectivisti se întrebau: de ce întra valoarea zilei-muncă la voi și cea a zilei-muncă la noi, la Plăiești, sat la marginea Vălenilor de Arieș, este o diferență destul de măricică?

Colectivistul vostru, Uszka Franczic, bunăoară, a făcut anul trecut — împreună cu familia sa 700 de zile-muncă. Pentru acestea el a primit:

grîu și porumb	5.250 kg.
cartofi	1.820 „
vin	35 litri
zahăr	10 kg
orz și sămînță de horceag	700 „
furaje	3.500 „

și lei 1.400.

— în timp ce la noi, Egei Domokos, de pildă, a primit, tot pentru 700 de zile-muncă făcute în anul trecut:

grîu și porumb	6.860 kg.
cartofi	1.100 „
vin	300 litri
țuică	6 „
ulei	30 „
zahăr	31 kg.
mere	100 „
lină	2 „
furaje	6.600 „
orz și ovăz	800 „

și lei 3.500.

Aveți în gospodărie mulți oameni harnici. Vrednici vi-s și brigadierii

Ce șchioapătă totuși la voi? Sigur nu știm nici noi. Dar, din cite își poate da sama omul ce-și aruncă din cînd în cînd ochii peste gard în ograda vecinului (așa cum faceți și voi), bănuim că la voi vrednicia n-o prea împlețiți cu priceperea de-a gospodări; că vă mulțumiți cu pro-

ducțiile bunicele ce le scoateți din cîmp și din fermă, că nu vă bateți pentru a scoate producții și mai mari, pentru a face din colectivă voastră o gospodărie model.

După părerea noastră, voi nu prea puneți preț pe fermele zootehnice care sînt un izvor bogat de băneț, izvor ce-l poate avea orice gospodărie colectivă.

Nici noi n-avem încă ferme mari și puternice. Cu toate acestea știți ce venit ne-au adus ele anul trecut? La un loc, ferma de vaci, crescătoriile de porci și păsări, precum și stîna de oi ne-au adus 109.000 lei venit! Numai din vînzarea laptelui de vacă am scos aproape 48.000 lei.

Ferma voastră zootehnică cuprinde laolaltă doar 10 vaci, 10 scroafe și 150 de oi. În schimb țineți în grajd aproape 60 de vite de muncă, din care 35 de boi. Oare n-ar fi mai bine

să folosiți tractoarele și mașinile S.M.T. Cîmpia Turzii, nu numai la arat, ci și la semănat, la prășit și la recoltat și să vindeți 15 din cei 35 de boi? Cu banii luați pe aceștia v-ați putea cumpăra vreo 10 vaci de rasă și așa, dintr-o dată, fără a lua credite de la bancă, ferma voastră de vaci ar crește la 20 de capete. Noi, cu cîțiva ani în urmă, așa am făcut. Azi avem doar 18 boi și ni-s îndeajuns.

Dar cite treburi de folos nu se pot face într-o mare gospodărie, cu zeci de brațe de muncă, cu tractoare și mașini agricole puse la îndemîna de statul nostru? Ce mult băneț pot aduce gospodăriei, de pildă, plantele tehnice! Cele 6 hectare cultivate în anul trecut cu sfeclă de zahăr ne-au adus un venit de peste 47.000 lei, adică aproape 8.000 de lei la hectar!

Sau, de exemplu, pepiniera de viță de vie: în anul trecut ne-a adus un venit de circa 40.000 lei, plus oel 3.000 de butuci plantați în via gospodăriei noastre. Și tot așa, de aci citeva mii, de colo alte citeva mii, adunate toate la un loc, am totalizat suma de 430.825 lei venit bănesc, pe care l-a avut colectivă noastră în 1955.

Dar nu-i îndeajuns să ai, bunăoară, ferme cu sute de animale sau plante tehnice cultivate pe zeci de hectare. Veniturile mari depind și de cîtui de mare productivitatea. Noi puteam avea venituri bănești și mai mari dacă atît în stîna de oi, cît și în stupină era o productivitate mai mare. Ba puteam spune că stupina a trăit pe spinarea celorlalte ferme.

Deunăzi, sînd de vorbă, ne-ai arătat chiar dumneata, tovarășe președinte Fodor Mozes, că ferma voastră de vaci vă dă anual, în medie, cite 1.200 litri de lapte pe cap de vacă. Ferma noastră — care are tot vaci Siementhal — ne dă anual, în medie, peste 1.800 litri pe cap de vacă.

Grădină de legume și zarzavat am avut fiecare în anul trecut. Voi pe o suprafață de 8 hectare, iar noi pe 11 hectare. Noi am scos un venit de 120.000 lei — adică în medie cite 11.000 lei la hectar — iar voi 36.000 lei — adică în medie cite 4.500 lei la hectar.

Curioase ne par și unele sarcini din planul vostru de producție din acest an. Bunăoară, de pe un teren învecinat cu al vostru, noi ne-am planificat să scoatem 2.200 kg. de grîu la hectar, în timp ce voi, de pe terenul vostru v-ați planificat doar 1900 kg. la ha. Adică cu 300 kg mai puțin la hectar! De ce, cînd producția voastră de grîu din 1953 (2.200 kg. la hectar) și cea a noastră din 1955 (2.100 kg. la hectar) au dovedit că aceste terenuri pot da mai mult de 1.900 kg. la hectar?

Voi n-ați trecut încă la aplicarea în toate sectoarele de muncă a Hotărîrii Consiliului de Miniștri Nr. 141 privind organizarea și retribuția muncii în gospodăriile agricole colective. Și tîredem că și acest fapt dăunează. Pentru că la noi productivitatea muncii a crescut mult în toate sectoarele de producție și datorită aplicării acestei Hotărîri.

Aci vrem însă să ne oprim. Și așa am scris destul. Rîndurile acestea vrem să le primiți ca din partea unui vecin cu gînduri bune. Am ales calea scrisorii deschise, publicate în ziar, pentru că socotim că spunîndu-ne noi părerea, precum și voi și alți colectivisti asupra felului cum se dezvoltă gospodăriile noastre, putem învăța unii de la alții, ne putem da o mîna de ajutor în întărirea organizatorico-economică a gospodăriilor noastre colective, în cît fiecare gospodărie să devină un agitator bun în lupta pentru transformarea socialistă a întregii noastre agriculturi.

Vă chemăm să ne spuneți și voi, pe aceeași cale, părerea voastră asupra celor spuse în scrisoare. De asemenea, facem această chemare și colectivistiilor din celelalte sate ale țării.

In numele colectivistiilor din Plăiești
NAGY KAROLY
președintele g.a.c. „Petöfi Sandor”,
Plăiești, raionul Turda

dascălii. Nu ni-i nici în măsură și nici în obicei. Dorința de a spune din suflet, deschis și frățește, și pe această cale, ne-a fost îndemn de-a lua condeiu în mînă.

Satul nostru Plăiești este în hotar cu oel al satului vostru, Vălenii de Arieș. Pămîntul nostru din vale, ca și cel de pe costișă, este la fel ca și al vostru. Același preț îl au și pășunile și fînețele noastre. Cum s-ar spune, natura n-a fost cu unii mămă, iar cu alții clumă.

De ce oare, dacă asta-i situația, între roadele avute pînă acum de gospodăria noastră colectivă „Petöfi Sandor” și cele avute de gospodăria voastră colectivă „Budai Nagy Antal” nu-i asemănare?

Iacă să luăm citeva date: atunci cînd s-a inaugurat — în mai 1950 — colectivă noastră număra 33 de familii de gospodari cu 38 hectare de teren agricol, iar fondul de bază se ridica cam la 102.000 lei. Azi, după 6 ani, gospodăria noastră număra 146 de familii (cuprinzînd aproape 70 la sută din numărul gospodăriilor din sat), 437 ha. de teren agricol, iar fondul de bază se ridică la aproape 900.000 lei. În timp ce în gospodăria noastră au intrat,

UN TINĂR LA VOLAN

În acea frumoasă amiază de primăvară, pe când făcea ultimul drum dinspre rampa de descărcare spre Gostat, tinărul șofer Ispas avea toate motivele să fie cu desăvârșire mulțumit.

Peste câteva zile avea să-și vadă visul cu ochii: acela de a fi încheiat o sută de mii de kilometri fără nici o reparație capitală. De aceea viața i se părea mai dulce, cîmpurile din jur mai vesele, volanul mai ușor și mai ascuțitor ca niciodată. Chiar și oamenii pe care îi ajungea pe drum i se păreau astăzi deosebit de voioși, ca și cum ar fi împărțat cu toții buna sa dispoziție.

Lucra de un an și ceva în serviciul de transporturi al Gostatului și se împrietenise cu toți oamenii din partea locului. Era mîndru cînd vedea că unii îl salută, la apropierea mașinii, ridicînd un deget la cozorocul șepcilor sau la borul larg al pălăriilor de paie. În gestul acesta scurt, Ispas vedea un fel de răsplată a osîrziei cu care lucra la volan, căci nimeni nu avusese împotriva lui nici cea mai mică plîngere.

„Nu folosești nimic alergînd, totul e să pornești la timp” — își zicea el necontenit, respectînd orarul de lucru cu sfîințenie și avînd grijă de mașină ca de ochii din cap. Ori de cîte ori se lîndea oarecum de cunoștințele sale, chiar dacă era vorba de o stricăciune dintre cele mai mărunte, alerga la comunistul Oprea, șofer mai vechi, și îi cerea părerea.

— Așa se învață meseria, îi spunea Oprea. Sfîtuiește-te cu cei mai vîrstnici, nu te sîii. E drept, poți încerca și singur, dar uneori, cînd încă nu te ține cureaua, experiența mai înseamnă și descurajare. Decît să greșești o dată, e mai bine să întrebi de două ori.

Ispas îl cunoscuse cu vreo doi ani în urmă, pe cînd noile autocamioane cu care fusese înzestrat Gostatul veniseră pentru prima oară la rampa gării Izvoru. Ei, copiii, le înconjuraseră atunci plini de curiozitate, aruncînd priviri admirative caroseriilor strălucitoare și pipăind îndelung cauciucurile cît o roată de moară. Ziss-urile încăreau gîse mari, prefabricate, din piatră, plută și stuf presat, cu care Gostatul își construia acareturi.

— Plecați, mă, de-aici! îi goneau șoferii. Duceți-vă la oile voastre și lăsați-ne în pace!

S-a ivit însă o dată un om care nu l-a mai gonit. Era un om bun, încă lînăr, cu mustăcioară și ochi negri. Copiii nu șiau cum îl cheamă și de aceea îi spuneau simplu „nenea”. Cîtă bucurie le-a făcut el într-o dimineață, cînd i-a întrebat:

— Vreți să vă plimbați cu camionul? Vă duc pe rînd. Pînă la construcții și înapoi.

Și copiii s-au urcat, ca fermecați, pe lespezile de piatră. Era prima oară cînd mergeau cu autocamionul.

O dată, Ispas l-a rugat pe „nenea” să-i facă rost de un „serviciu”.

— Cîți ani ai? l-a întrebat acesta.

— Merg pe cincizece, a miștit Ispas care abia împlinise paisprezece.

Schiță de N. Culcea

- Și ce fel de serviciu vrei tu?
- Băiat la mașină. Să torn apă în motor, să spăl caroseria, să pun cricul... și cîte și mai cîte, a încheiat Ispas repede, neștiind ce să mai înșire.
- Dar taică-tu o să te lase?
- De ce să nu mă lase!
- Așa a ajuns „băiat la mașină”. Datorită lui „nenea”, comunistului Oprea...
- La toate acestea se gîndea Ispas, pe

Se întîmplă însă uneori în viață să defeste vreun necaz cînd ți-e lumea mai dragă. Așa păți și Ispas. Tocmai cotea să intre pe poarta Gostatului, cînd auzi — cu acel fin auz al șoferului — un zgomot suspect, ceva ca un troznet înfundat. Nădăjduind că totuși se înșeală, apăsă pe pedala accelerației. Zădarnic însă: mașina nu mai răspundea la comenzi. Și, înainte ca autocamionul să se

(Desen de N. CLAUDIU)

cînd se întorcea de la rampă, în acea frumoasă amiază de primăvară. Era mulțumit că lucrează pe același autocamion cu Oprea, statornicul prieten al tinerețului. Cînd șoferul Lungu, perechea sa de tură, se transferase la alt Gostat, Oprea ceruse fără zăbavă să lucreze cu el, cu Ispas.

— Dați-mi-l mie, pereche, pe Ispas, și vi-l scot sutamiist.

— Fugi de-a-co'o! se împotrivișe șeful garajului, Popescu. Tocmai pe Ispas l-ai găsit? Abia și-a luat carnetul de șofer. Vrei să pună Ziss-ul pe butuci? Ia-ți un om serios.

— Il cunosc bine pe Ispas, stăruise Oprea. Împreună, o să încheiem suta de mii de kilometri, fără nici o reparație capitală. O să vezi!

Avusese dreptate. Iar acum, Ispas era cît se poate de mulțumit că-i răsplătise încrederea și că suta de mii de kilometri, din care, ce-i drept, nu parcursese el însuși decît o treime, avea să fie înghițită peste cîteva zile.

oprească de la sine, Ispas ghici despre ce e vorba: axa planetară. Pleznise, pesemne, din pricina încărcăturii. Însemna că mașina intră în reparație înainte ca suta de mii de kilometri să fi fost făcută.

La garaj, șeful îl și luă în primire:

— Bravo, băiete! Am spus eu c-o să urci mașina pe butuci. Ai gonit cu ea peste hîrtoape... ce-ai făcut?

Ispas văzu negru înaintea ochilor. Il durea tonul răutăcios al șefului care vroia să-i dovedească cu tot dinadinsul lui Oprea că avusese dreptate cînd îl sfătuisse să-și aleagă altă pereche.

— Ia nu-l mai necăji degeaba pe băiat! interveni cu hotărîre Oprea. Necazul ăsta i se poate întîmpla oricărui șofer. N-ai pățit-o și dumneata acu' doi ani? Mai bine, dă-ne o axă planetară din magazie și-o înlocuim noi la atelier.

— Păi asta e, răspunse șeful opărit, că n-avem nici una de rezervă. Tocmai mă pregăteam să plec la centru, după accesoriiile alea. O să v-aduc și axa.

Ispas și Oprea rămăseră multă vreme tăcuți pe o lespede din curtea atelierului. Șeful urma să se-ntoarcă la București abia peste două-trei zile.

— Și poimîine, am fi isprăvit cu mil! Acum, s-a dus — oltă Oprea un răsîmp.

Ispas tăcea, răsucind între deget fir de iarbă. Pregătise pînă și tăbliți care avea să scrie: „Parcurs 100.000 fără reparații capitale”...

— Ia vino-ncoace! îi spuse Oprea dată, trăgîndu-l de mîna. Vino cu în fundul curții. Poate găsim ce ne buie.

Se apropiară grăbiți de grămadă fiare vechi care se strînseseră acolo lungul timpului, și începură să caute înfrigurate.

— Cînd n-ai ceva mai bun la mîna, te poți folosi și de vechi, mormăi Oprea răscolind printre țenți și blocuri sparte de motor. I avem noroc, punem mașina pe roți, Da' ce faci, măi, băiete? Întrebă el, zînd că Ispas a conțenit cu scormon și stă locului.

— Ia vezi și dumneata, nea Oprea găimă acesta. Ia vezi și dumneata...

Trăsese o piesă de sub un șasiu și tîndu-se la dînsa ca la un soare, o ținea cu grijă ca și cum s-ar fi temut să iîngă. Piesa era întregă și nevătă, deși cu totul acoperită de rugă.

— Asta e! izbucni Oprea. E toamna ne trebuie, pricepi? Îi dăm cu peria sărmă și cu petrol, și-o facem lună.

În atelier, Ispas își sulcă minceii epuse:

— Dacă o fi nevoie, știu să potrivez murturile la freză. Așa că... dumne du-te acasă... Eu am avut pana, eu reparația.

— Lasă vorba-n front! îi porunci lîtarește Oprea. Nu te mai fîndosi să ridici mașina pe cric, o să scoți lîțele și roțile. Dar diferențialul e naiba o să-l poți demonta sîm?

Socoti că vor avea de lucru opt nouă ore și că nevastă-sa o să-l aște cu cîna pînă la miezul nopții. Dar înși imediat cricul și porni la treabă...

Șeful garajului, Popescu, se întoarse la sfîrșitul săptămîinii. La gară, îl aște un autocamion în care erau piese aduse de la București. Pe drum, pri lui grijă fu să întrebe:

— Ei, cum merge cu transportul grășmintelor artificiale? Isprăviți cu mîine?

— Ba isprăvim chiar azi, răspunse șoferul. Mai avem vreo cincispreze tone.

Popescu îl privi nedumerit. Știa mașina lui Oprea e în reparație și că lipsa ei transportul avea să întîrzie. Î dumerirea lui spori în clipa următoare cînd, la o colitură, se ivi însuși autocamionul cu pricina. I se păru că în bină, la volan, chipul șoferului care tre pe lîngă ei se luminase de un zîmb larg. Era Ispas.

— Nu-i Ispas ăsta? întrebă Popescu cel de alături.

— Ba da. Oprea l-a lăsat pe el conducă azi. Știi, ei împlinesc azi o sută de mii de kilometri.

ANTOLOGIA „ALBINEI”

Mihail Eminescu CĂLIN

(File din poveste)

FRAGMENT

Acum lată că din codru și Călin mirele iese,
Care ține-a a lui mîna mina gingașei mirese...
Il țoșnea uscat pe frunze poala lung-a albel rochil,
Fața-l roșie ca mărul, de noroc i-s umezi ochii;
La pămînt mai că ajunge al ei păr de aur moale,
Care-l cade peste brațe, peste umerele goale.
Astfel vine mlădioasă, trupul ei frumos îl poartă,
Flori abastre are-n părul și o stea în frunte poartă.
Socrul roagă-n capul mesei să poțtească să se pună
Nunul mare, mîndrul soare și pe nună, mîndra lună.
Și s-așează toți la masă, cum li-s anii, cum li-l rangul,
Lin vioarele răsună, iară cobza ține hangul...
Dar ce zgomot se aude? Bizit! ca de albine?
Toți se uită cu mirare și nu știu de unde vine,
Pînă văd pînjeniișul între tufe ca un pod.
Peste care trece-n zgomot o mulțime de norod.
Trec furnici ducînd în gură de lăină maril saci,
Ca să coacă pentru nunță și plăcinte și colaci;
Și albinele-aduc mire, aduc colb mărunt de aur,
Ca cercei din el să facă carul, care-l meșter țaur.
Iată vine nunta-ntr-oagă — vornicel e-un grierel,
Il sar purici înalate cu potcoave de oțel;
În veștimînt de catifele, un bondar rotund în pîntec
Somnoros pe nas ca popil glăsuiește-ncet un cîntec;
O cojță de alună trag locuste, podul scutur,
Cu musteața răsucită șede-n ea un mire flutur;
Fluturi mulți, de multe neamuri, vin în urma lui un lanț
Toți cu inime ușoare, toți șăgalnici și berbanți.
Vin flăjarii lăutarii, giadăceli, cărăbușii,
Iar mireasa viorică l-astepta-ndărătul ușii.
Și pe masa-mpărtească sare-un greier, crainic
sprîntec,
Ridicat în două labe, s-a-achinat bălînd din plateni;
El tușește, își încheie halna plină de ștreturi:
„Să lertați, boleri, ca nunta s-o pornim și noi alături”.

ANTOLOGIA „ALBINEI”

Lev Tolstol

POVESTIRI

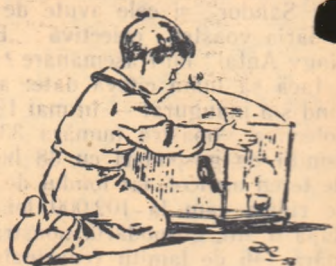
Bunica avea o nepoată. La început, cînd nepoata era mică și mai mult dormea, bunica făcea singură pline, mătura în casă, spăla, cosea, torcea și țesea pentru nepoată; pe urmă, bunica a îmbătrînit și se culca pe cuptor și dormea într-una. Iar nepoata cotea pline, spăla, cosea, torcea și țesea pentru bunică.

Jucica trecea odată peste pod, cu un os în gură. S-a uitat în apă și și-a văzut umbra. Îi trecu prin mînt că în apă nu-i o umbră, ci-i chiar Jucica cu un os. Repede a aruncat osul ei ca să-l ia pe celălalt. Pe celălalt nu l-a luat, iar al ei s-a dus la fund.

ANTOLOGIA „ALBINEI”

Varia avea un scatiu, închis într-o colțuț nu cînta niciodată. Varia s-a într-o zi de colțvie:

- E vremea să cînti și tu, scatiule!
- Dă-mi drumul, și cînd voi fi liber, v toată ziua.

Fetei ei pl se joace dă și cu gea acasă i se urf. O întrebă — De ce — Nu-mi — Mama l-a sp — Pasărea nu-și lubește cu

PRINTRE CEI MAI MICI CETĂȚENI

O fetiță se juca într-un parc. Mama stătea pe bancă și-i urmărea jocul, intervenind din când în când cu o observație sau cu o explicație. După un timp, cineva de alături a găsit necesar să exclame: — Ce frumos se joacă fetița! N-are nici o grijă!

La care mama i-a răspuns: — Nu-i adevărat că n-are nici o grijă. Fetița mea este la grădiniță. Iată un răspuns care dă de gândit. Ce înțică? Ce „grijă” poate avea un

copil de 4-5 ani, care de-abia merge la grădiniță? Că, doar, azolo jocul ocupă cea mai mare parte din activitatea copiilor. Și, totuși, în cadrul acestui prim colectiv, al piticilor, încep să încolțească simburii faptelor mari de mai târziu. „Noi cerem de la cetățeanul nostru — scrie Macarenco — ca în fiecare minut din viața sa, el să fie gata să-și facă datoria fără să aștepte dispoziții sau ordine, ca el să ia inițiativă și voință creatoare”.

Mi-am adus aminte de răspunsul inteligent al mamei, că și de cuvintele lui Macarenco, zilele acestea. Stăteam de vorbă cu educatoarea Florica Ghigeanu, în comuna Izbiceni, raionul Corabia. „Elevii” tovarășei Ghigeanu se jucau pe-afară, veseli, gălăgioși, părinți într-adevăr că n-au nici o grijă... În cancelarie, noi vorbeam despre ei:

— Mie-mi place — spunea educatoarea — ca pe școlarii mei să-i văd mari, cetățeni în toată puterea cuvântului.

— În cazul acesta trebuie să mergi cam departe cu imaginația — am observat eu.

— De loc. E adevărat că n-aș putea spune ce anume vor fi peste ani și ani, dar cum vor fi, ce trăsături se vor manifesta la ei mai puternic, asta o pot spune aproape sigur.

— Chiar dacă asupra lor „lucrează”

și alte medii, ca de exemplu cel din familie?

— Chiar. Uite un exemplu: Maria Mincă are numai patru ani și jumătate. Este fata unor țărani care au de hrănit încă cinci guri. Nu e ușor să crești șase copii. Din această cauză, mama susține că n-are timp să se ocupe îndeaproape de copii, să-i spele, să-i pieptene. I-am spus că n-are dreptate, am căutat s-o conving că, totuși, și-ar putea face timp și pentru asta. Degeaba. Maria venea la grădiniță zilnic murdară și nepieptănată.

Atunci am început să vorbesc cu fetița, să-i arăt că dacă mama n-are timp s-o îngrijească, trebuie să se îngrijească singură. A fost greu. O împiedica mediul familiei, de care vorbeai dvs. Cu toate acestea, de un timp, Maria pare că e alta. Se spală și se pieptăne singură. Asta e datorită ei, grija ei de fiecare zi.

— Cred însă că „grijile” școlarii dvs. nu sînt prea multe la număr. Și-apoi, problemele sînt mărunte... Educatoarea nu e de acord cu observația mea. Intervine:

— Nu-i adevărat! Copiii împărtășesc uneori grijile mele. Uite, de exemplu, Lucreția Bălan. E supărată ori de câte ori lipsește vreun coleg. O preocupă, prin urmare, problema frecvenței, care de fapt este problema mea, a părinților, a sfatului popular... Lucreția e prima care observă cine lipsește și care se oferă să-i aducă pe cei absenți la școală. Spirit de inițiativă și, într-un fel, simț de răspundere colectiv, nu-i așa?

— Nici vorbă că da.

— Am și „cazuri” de ajutor tovarășesc, care ia forme foarte... materiale — continuă tovarășea Ghigeanu. Carmen Popescu, fiica unui coleg, are întotdeauna un pachetel în plus pentru colegul care nu și-a luat ceva de gustare. E un gest semnificativ, nu?

...Iată numai câteva aspecte din viața celui mai mic colectiv al patriei: grădinița de copii. Copiii își au lumea lor, aparent mărunță, dar în această lume există probleme și frământări interesante. Are dreptate tovarășea educatoare Florica Ghigeanu: în copiii de azi se pot întrevădea cetățenii de mâine!

ST. BALACIU

S F A D A

Sosiseam de cu seară la moșu Toader și după ce tușa Sina mă ospătare cu pul năbușit în muștel „cum nu se găsește la voi la oraș”, mă așezasem la taciale cu moșu-meu, care mă omenea cu un pahar de țirăză „de la noi din colectivă”.

Se făcuse țirziu și noi tot mai sporovătam.

La un moment dat, profitând de lipsa tușă-mi, care trebăluia prin tindă, moșu îmi spuse tainic:

— Știi că m-am stădit cu baba? Sîntem la cușite...

Tare m-am mirat, căci nu-l pomenisem niciodată certindu-se.

— Ei, nu mai spune! Da' pe ce, bre?

— Păi, nu știi cum e ea? Eu zic tușă, ea, ba nu, că e rasă! Muieră îndărătnică...

N-apucase să închidă gura că tușă-mea intră și îl și luă la rețec. Ne auzise!

— Așa, dă-i raportu'! Că de-asta ești bun, să mă vorbești în spate! Ală de ia mine, că tot agronom se face! Nu-mai așa, să crape „unii” de ciudă!

Moșu-meu se făcu că n-aude. Includată, tușa Sina veni lângă masă și-mi zise cu năduf:

— Auzi, spune și tu că, de, ești mai umblat, nu ca ăsta al meu, care degeaba l-a albit părul... Nu-i bine agronom?

Moșu-meu spuse răspicat, apucându-mi brațul:

— Nu-i mai bine doctor?

Și repedă, rotunjind cu plăcere cuvîntul:

— Doctor!

Tușă-mea mă prinse de cealaltă mîna și ridică glasul către moșu:

— Tu să nu vorbești cu mine, că nu-ți răspund. Și nu-l moșmoai pe băiat să-ți fie partea! Nu-l așa? Agronom trebuie să-l luăm!

— Ho! Că ai o gură, ce o meliță.

Doctor! Se-mbolnăvește un om, pac! Îi faci o lecție cu peli... penicilină și gata! S-a pus pe picioare!

Apoi, către mine:

— Femeia, tot femeie! I-am spus: fă, babo, ascultă-mă pe mine că sînt bărbat...

Mi-am mărturisit nedumerirea:

— Da, de cîm-i vorba, frate?

— Gheorghiiță, băiatu' lui Miacăche, văr-tu... — mă lămurii tușă-mea.

— Stă să termine școala medie — continuă moșu — și eu zic să se facă doctor...

— Iar eu, agronom — sărîl nevastă-sa.

— Da' lui ce-i place? Întreb eu. — Încotro are aplicație?

Cel doi mă priviră ulmiți.

— La aplicație nu m-am gândit — mormăi moșu-meu.

— Nici eu — spuse și tușă-mea.

Apoi, se uitară unul la celălalt și moșul, de, ca bărbat, hotărî:

— Oricare l-o fi aplicația, da' la școli înalte tot o să umble... Asta-i sigur!

I. DRAGOMIRESCU

La căminul de zi al filaturii de mătase naturală din Lu-goj. Micuța Mariana are un prieten, pe Răducu...

Educatoarea Ana Szekeley discutînd cu copiii colectivității din grădinița sezonieră a satului Păulești, regiunea Baia Mare.

La căminul de copii al fabricii „Ianoș Cserdas” din Oradea.

Un grup de pioniere, eleve în clasele a V-a, a VI-a și a VII-a, răsfoiesc ultimele publicații ce au sosit la biblioteca casei de copii Nr. 1 din Timișoara.

ANTOLOGIA „ALBINEI”

Un băiețel s-a jucat și a spart din ne-băgare de seamă o ceașcă scumpă. Nu l-a văzut nimeni. A venit tata și l-a întrebat: — Cine a spart-o? Băiețelul, deși tremura de frică, a răspuns: — Eu. Tatăl i-a zis atunci: — Îți mulțumesc că ai spus adevărul.

În vremurile de demult se porni un război între animale și păsări. Liliacul nu ținea nici cu unii, nici cu alții; tot aștepta să vadă cine are să fie mai tare. La început au învins păsările și atunci liliacul s-a dat de partea lor; zbură împreună cu ele și spunea că-i pasăre. Însă pe urmă, cînd animalele au ieșit învingătoare, liliacul s-a dat de partea lor. Le-a arătat dinții, labele și gurguiile de pe piept și le-a încredințat că-i animal și că numai pe animale le iubește. În cele din urmă însă, tot păsările au biruit și liliacul a trecut iarăși de partea lor; dar păsările l-au alungat.

Și nici la animale nu s-a mai putut întoarce. De atunci, liliacul trăiește prin pivniți, prin scorburi, zboară numai în amurg și nu face parte nici dintre animale, nici dintre păsări.

ANTOLOGIA „ALBINEI”

Heinrich Heine *) COPII ERAM

Copii eram pe-atunci, copilă,
Copii drăguți, copii vioi;
Ne cocoșam printre cotețe,
Dormeam în pale amîndoi...

Iar oamenii veneau atîră
Cînd noi cucurigam drăcoși,
Și ei credeau, de bună seamă,
Că este cîntec de cocoși...

Cu lăzile din curtea noastră,
Grămadă una peste alta,
Întruchipasem noi o casă:
Gospodăria laolaltă...

De prin vecini, bătrîna miță
Ne cerceta-n răstîmpuri dese,
O-nlimpinam cu plecăciune,
Rostînd cuvinte ne-nțelese.

Ba o-ntrebam de sănătate,
Politicoși, care de care;
De-atunci, la cîte miți bătrîne
N-am pus aceeași întrebare!

Ba stam adesea la talasare,
Ca doi bătrîni din vremi uitate,
Ne tînguiam că-n vremea noastră
Erau așa frumoase toate;

Că dragostea, credința, cinstea
Pe zi ce merge tot dispar
Și cit de scumpă e cafeaua,
Și banul cît e azi de rar!...

S-a dus copilăria noastră,
Și toate-s de virtute furate:
Și banul, și vremuri, și credință,
Și cinste, și iubire — toate!...

În românește de ȘT. O. IOSIF

*) Mare poet german, — care a trăit și a scris între anii 1797—1856.

Sfaturi

Culesul florilor de mușetel

Un mare număr de plante ce cresc pe plaiurile și cîmpurile noastre sînt folosite și în medicină. Între cele mai răspîndite e floarea de mușetel, care trebuie culesă înainte de a fi bine deschisă.

Ceaiul de mușetel, bunăoară, se folosește ca liniștitor, căci potolăstă nervii. E bun pentru gargară, spălături, comprese împotriva durerilor de dinți, a durerilor de stomac la copii, a umflăturilor de gingii etc. Pentru ceai se pun cam două linguri de flori la un litru de apă. Mușetelul e folosit și la leucirea rănilor mai ușoare. După ce se spală cu mușetel, rana se oblojește cu ulei de mușetel preparat astfel: se lasă la plămădit 8—10 linguri de flori de mușetel cu un sfert de litru de untdelemn timp de câteva zile. După aceea se strecoară.

Strîngeți flori de tei

Numărate sînt foloasele ce ni le aduc florile de tei, ca plante de leac. De pildă, ceaiul de tei, băut mai cu seamă seara, fierbinte, liniștește și chiar oprește uneori, în câteva zile tusea provocată de gripă, bronșită, pneumonie, ca și tusea convulsivă. El calmează de asemenea pe oamenii nervoși, pe cei ce au crampe la stomac și pe copiii ce au diaree.

Timpul cel mai potrivit de cules este atunci cînd aproape toate florile de tei s-au deschis. Florile culesse se usucă apoi pe mese, întinse într-un strat subțire și la loc umbros. După uscare, florile de tei se pun în săculețe de tifon și se păstrează în camere uscate. Ceaiul de tei nu se prepară fierbind floarea, ci adăugînd-o în momentul cînd apa dă în clocot; apoi se ia de îndată de la foc, se acoperă și după zece minute se strecoară și se adaugă zahărul.

Ținînd seama de întrebările ce le au florile de tei în vindecarea bolilor, e bine ca gospodinele să culeagă cît mai multe flori de tei!

Posta JURIDICĂ

Tov. Ilion Barbu, comuna Bechetu, raionul Bălș, regiunea Craiova, ne întreabă: 1) La moștenirea rămasă de la mama mea, care a locuit la mine pînă în ziua morții ei, am un drept mai mare sau egal cu ceilalți frați?

2) Cheltuielile de întreținere a mamei și de înmormîntare le plătesc numai eu? Dacă frații mei au primit o parte din moștenire cît a trăit mama, primesc aceeași parte cu mine din această moștenire? Iată răspunsul la cele două întrebări:

1) În conformitate cu legile în vigoare, atît dvs. cît și frații dvs. aveți drepturi egale asupra averii rămase.

2) În cazul cînd frații dvs. au intrat în proprietatea unei părți din averea părinților în timpul cît această a fost în viață, li se scade din partea lor de moștenire valoarea acestor bunuri. De asemenea, avînd în vedere că toți moștenitorii sînt obligați să contribuie atît la întreținerea părinților cît și la cheltuielile de înmormîntare, ei vor trebui să plătească partea lor din aceste cheltuieli celui care le-a avansat, adică dvs.

Țăranii muncitori combat dăunătorii după metode științifice

Harnicii gospodari din satele noastre dau o atenție deosebită combaterii bolilor și dăunătorilor plantelor. Să ne oprim puțin în comuna Adunații-Copăceni, raionul Vidra, și să vedem cum folosesc țăranii muncitori de aici știința în combaterea bolilor și dăunătorilor...

Iată-l, bunăoară, pe Florea Stancu în lanul său de porumb, prăfuind cultura cu hexacloran pus în săculețe de tifon. Așa l-a învățat să facă inginerul punctului agricol, Brîndușa Alexe, care i-a spus că, de îndată ce va observa în lan rășioara — o gărgărită mică, negricioasă, cu un cioc ca de rață, care roade frunzele tinere de porumb — să dea la fiecare hectar cîte 50 kg. de hexacloran. Gheorghe C. Manda, un alt țăran muncitor, a dibuit niște gândaci mici, roșii, care roadeau frunzele de lucernă. Și-a amintit îndată că, la cercul agrotehnic, învățase despre acești gândaci roșii ai lucernei care se distrug ușor prin prăfuire cu D.D.T. sau hexacloran — 20-30 kg. la hectar. Și a pornit îndată la lucru.

Constantin Popa este responsabilul echipei de stropit pomii în comuna Adunații-Copăceni. El știe că acum e vremea stropirii pomilor cu arseniat de calciu 0,3 la sută sau cu ecatox 0,2 la sută contra omidei păroase a stejarului, omidei de nălbar, de cotar, de inelar, ca și a altor dăunători ai pomilor. Așa că a preparat substanțele și a pornit să stropască pomii din livezile consătenilor cu pompa carosabilă trimisă de la secția agricolă a raionului. Substanțele pentru stropit s-au primit în mod gratuit tot de la raion. În total, au fost stropiți în

aceste zile peste 650 de pomi. În această comună mai sînt și însemnate culturi de viță de vie. Cum vremea este schimbătoare, cu ploii urmate de căldură — ceea ce duce la apariția manei — cultivatori de viță ca Marin P. Rusu, Iordache P. Paraschiv și alții au început să facă prima stropire la vie cu zeamă bordeleză în concentrație de 0,25 la sută.

Intovărășii din comună, ca și colectivii din împrejurimi, avînd putința de a aplica asolamentul, ca de pildă semănarea porumbului după griu și alte metode înaintate, au stropit de la bun început cea mai mare parte din boli și dăunători. Iată cîteva fapte demne de urmat de către toți gospodarii de pe întinsul patriei.

Ing. agr. V. DRĂGUȘANU

Noi gospodării colective și întovărășiri în regiunea Pitești

Tot mai mulți țărani muncitori din regiunea Pitești se conving de foloasele muncii pe ogoare fără haturi. Astfel, numai în ultimul timp în regiunea Pitești au luat ființă opt gospodării colective — cu un număr de 182 de familii de țărani muncitori și o suprafață de 336 ha. — șapte întovărășiri agricole — cuprinzînd 180 de familii cu 130 hectare de teren — și trei întovărășiri agrozotehnice — cu 184 de familii de țărani muncitori, 59 hectare de teren și 351 de ol.

N. MOLDOVEANU
corespondent voluntar

Corespondenții de la sate ne scriu

Gestionarul Cornel Fececan, de la centrul de colectare a laptelui din comuna Gottlob, raionul Jimbolia, lipsește dea de la locul de muncă.

(Corespondent: MOLDOVAN MLADIN)

La stațiunea de montă din comuna Severinești, raionul Turnu Severin, porcii și taurășii stau de multe zile nemîncați, deoarece agentul veterinar Vasile Pirvuț a fost mutat din comună și a luat cu el cheia de la magazie. (Corespondent: GH. BORONTEA)

— De cînd îl așteptăm pe gestionar, s-a acrit și laptele.

— Cit or mai avea de gînd să ne fie la post negru din cauza cheii ăleia?

(Desene de N. RADULESCU)

Paralizia infantilă — poliomielite, cum i se mai spune — este o boală molicșitoare de care se îmbolnăvesc deosebi copii. Boala aceasta este produsă de un virus, adică de o viețuitoare mult mai mică decît un microb, care atacă mai cu seamă celulele sistemului nervos.

Cînd tușește, strănută sau vorbește, bolnavul împrăstie stropi de salivă care conțin virusul bolii, molipsind în felul acesta și pe alți oameni din jurul său. Poliomielite se mai poate transmite însă și indirect, adică prin alimente contaminate cu virus: prin apă, lapte, unt sau prin legume și zarzavaturi. Și muștele pot răspîndi boala, ducînd virusul pe alimente și pe obiecte.

Boala începe dintr-o dată, cu temperatură, dureri de cap, dureri în tot corpul, lipsă de poftă de mîncare, vărsături, crampe, diaree, uneori cu sînge. Alteori, copilul bolnav are guturai, dureri în gît, strănută, tușește, este răgușit. Bolnavul mai pre-

Sfaturi MEDICULUI

zintă însă și alte semne care ne fac să ne dăm seama că este vorba de poliomielite și nu de o gripă sau de o simplă îmbolnăvire de stomac. Copilul este mai indispus ca de obicei, plînge mai ușor ca altă dată, este neliniștit, nu doarme bine. Deseeori are dureri în mușchi și cînd îl luăm în brațe țipă din cauza durerilor. Alteori nu doarme noaptea, iar ziua este foarte somnoros și poate fi trezit cu greu. De multe ori transpiră foarte mult.

La apariția acestor prime semne de boală, copilul trebuie pus imediat la pat, izolat de ceilalți din casă și trebuie chemat de urgență medicul. Dacă se iau din timp măsurile de tratament, majoritatea bolnavilor de poliomielite scapă de paralizie. Dacă însă bolnavul nu este

CUVÎNTUL PARTIDULUI

căldura faptelor noastre

Pentru odihna oamenilor muncii

Ca urmare a griji permanente a partidului și guvernului pentru sănătatea și odihna oamenilor muncii din patria noastră, anul acesta au luat ființă noi stațiuni balneo-climatice, iar celor existente li s-au adus numeroase îmbunătățiri. Astfel, la Tușnad, băile vechi au fost complet renovate. Căzile și pereții cabinelor au fost înbrăcate în faianță albă. S-au făcut instalații noi pentru băi de lumină, fizioterapie, băi cu dușuri și aburi. O grijă deosebită se acordă și activității culturale. Noua sală de teatru a stațiunii nu este cu nimic mai prejos decît cele din marile orașe.

Alături de ea se află în construcție o sală modernă de dans. Totodată stațiunea a fost înzestrată cu două aparate de cinematograf. Noutăți multe sînt și în clubul stațiunii. Biblioteca s-a îmbogățit cu încă 2.000 de volume, sala de lectură s-a lărgit cu încă o cameră, iar brigada artistică de agitație își repetă de zor programul nou pe care îl va susține în curînd. Maria Dănăilă și Maria Stanciu, Kurko Erzsébet, Iakobi Renate și Reghina Klusch, unite în brigadă, vor primi cum se cuvine pe oaspeții veniți aici din toate regiunile țării.

Inovații și economii

Simțînd grija permanentă a partidului și guvernului, oamenii muncii se străduiesc să obțină rezultate tot mai frumoase în producție. Astfel, metalurgiștii de la uzinele Steagul Roșu din Orașul Stalin au aplicat în acest an, pînă acum, peste 60 de inovații care aduc economii în valoare de peste 3.000.000 lei. Cea mai importantă este inovația realizată de colectivul condus de tehnicianul Hoffman Francisc, care a conceput un agregat pentru strîngerea locașului cilindrilor din blocul motor.

O altă inovație importantă a aparține inginerilor Francisc Barta și Constantin Pîărăoiu. Mașina pentru călirea de înaltă frecvență, concepută de ei, permite înlocuirea oțelurilor aliate cu altele mai ieftine. De aseme-

nea, prin aplicarea inovației se elimină unele operații, iar la altele se scurtează mult timpul de lucru. Așa, de pildă, prelucrarea tacheților durează numai 3 minute în loc de 575 minute, cît necesita în trecut.

Toate aceste inovații aduc economii importante, asigurînd în același timp o mai înaltă productivitate în fabricarea motoarelor.

Noi blocuri muncitorești

Noile blocuri de locuințe din Lunca Pomostului sînt încă o mărturie a griji statului nostru democratic pentru oamenii muncii. Cartierul muncitoresc Lunca Pomostului din Reșița este un adevărat șantier de construcție. Aici se clădesc 5 blocuri cu cîte două etaje, cuprinzînd zeci de apartamente. La parter se vor deschide mai multe magazine. Blocul J. va fi dat în curînd în folosința muncitorilor de la combinatul metalurgic.

Noile blocuri vor avea garsoniere cu cîte o cameră și apartamente cu două și trei camere de locuit, precum și bucătărie, baie și alte dependențe, toate cu încălzire centrală.

Printre brigăzile frunțase ce lucrează aci este și brigada de monteurii a prefabricatelor condusă de tovarășul Ernest Lîlu și brigada de tencuitori condusă de Wesz Ion.

Dipenicilina

Pe zi ce trece, industria noastră de medicamente înregistrează noi succese. De curînd a fost fabricat un nou derivat al penicilinei — dipenicilina. Ea întruiește o serie de calități: are acțiune prelungită, este rezistentă la mediu acid și nu are gust (ceea ce permite administrarea ei și pe cale bucală, în tablete sau siropuri). Sub aceste forme, dipenicilina este folosită la tratarea scarlatinei, erizipelului, amigdalitei, pneumoniei etc. De asemenea, este folosită cu mult succes în prevenirea anumitor infecții, în epidemii de scarlatină, după operații etc.

Fabrica de antibiotice de la Iași a produs pînă acum 30.000 de tablete de dipenicilină.

Să ferim copiii de o boală grea: poliomielite!

arătat medicului la primele semne ale bolii și tratamentul se întîrzie, virusul poliomielitei poate atinge măduva spinării și bolnavul poate rămîne cu paralizii definitive. Este obligatorie izolarea în spital a bolnavului de poliomielite. În felul acesta se împiedică răspîndirea bolii. Dar aceasta nu este de ajuns. În caz de epidemie de poliomielite se impune pentru întreaga populație respectarea strictă a unor măsuri de igienă menite să prevină îmbolnăvirea. Astfel, apa trebuie consumată numai fiartă și apoi răcită. Laptele nu trebuie consumat niciodată crud, ci numai după ce a fost bine fiert, iar derivate ale laptelui ca smîntîna, untul, brînză de vacă, se vor consuma numai gătite. Legumele și fructele trebuie

bine spălate cu apă fierbinte înainte de a le minca crude. Una din măsurile cele mai importante în prevenirea poliomielitei este spălarea mîinilor cu apă și săpun înainte de a ne așeza la masă. De asemenea, trebuie luate măsuri pentru stîrpirea muștelor.

Un rol deosebit de însemnat în prevenirea poliomielitei îl are rezistența organismului copilului. De aceea, copiii vor trebui feriți de exerciții fizice oboșitoare, de călătorii lungi și oboșitoare cu trenul sau cu alte mijloace de locomoție, de oboseală prea mare, pentru că toate acestea slăbesc rezistența organismului. Copiii trebuie să respecte orele fixe de masă, somn și joacă. De asemenea, ei vor fi feriți de aglomerații, de locuri unde se adună multă lume, ca cinematografe, magazine etc.

Respectarea tuturor măsurilor amintite mai sus este obligatorie pentru orice om conștient, datorită și fetească copiii, ca și pe cel din jurul său de această boală gravă.

„INGERUL PĂZITOR“

Curcile oficiale americane încearcă să convingă lumea că Statele Unite nu numai că nu au nici în clin, nici în minea cu colonialismul, dar, pasă-mi-te ar fi ingerul păzitor al popoarelor asiatice.

(Ziarele)

— Apropie-te prietene, doar am venit... să te ocrotesc!
(Desen de NIC. NICOLAESCU)

FAPTE MĂRTURISIRI

● În BRAZILIA mortalitatea în rândul copiilor până la vârsta de un an se ridică la 20 la sută, iar la cei în vîrstă de cinci ani până la 50 la sută.

● DUPĂ mărturiile ziarului „Pusan Ilbo”, în Coreea de sud 50 la sută din copii mor în primul an de la naștere.

● CERCETĂRILE făcute în unele părți ale Uniunii Sud-Africane au arătat că 84 la sută din copii mîncă numai o singură dată pe zi, iar numai 15 la sută de două ori pe zi. Majoritatea copiilor nu consumă carne și lapte, hrana lor obișnuită fiind porumbul.

● PENTRU a cîștiga o bucată de pîine, o parte însemnată a familiilor din Spania sînt nevoite să-și trimită copiii să lucreze de mici. Copiii în vîrstă de 10-12 ani sînt folosiți în industria textilă a Cataloniei, în industria sticlei și a peștelui, pe șantierele de construcție, unde muncesc ca salazori, peste puterile lor. Acești copii primesc numai 25 la sută din plata ce li s-ar cuveni.

● AUTORITĂȚILE din Germania apuseană se îngrijesc să ridice cît mai multe căzărmi, lăsînd cu totul în părăsire școala. Lipsa localurilor de școală se resimte în mai toate localitățile din partea de apus a Germaniei. După cum scrie ziarul „Die Welt”, care apare la Hamburg, copiii de vîrstă școlară sînt supuși la o nemiloasă exploatare în atelierele meșteșugărești și în magazinele comerciale. Sînt numeroase cazurile cînd măcelarii din München își obligă băieții din prăvălie să lucreze cîte 12 ore pe zi.

Acești copii de școală din insula Cipru sînt arestați de poliștii englezi și încărați în camioane spre a fi aruncați în beciurile poliției, în lagărele de concentrare sau în închisori. Vina lor? Au îndrăznit să spună că pe pămîntul Ciprului n-au ce căuta ocupanții străini.

Cîțiva bănuți cu care să-și astimpe foamea — iată ce-și doresc copiii din Camerun — colonie franceză. Dar pentru aceasta ei sînt nevoiți să transporte greutăți de 15—20 kg. pe o distanță de 35 km. Este deci de mirare că, supuși la munci grele, mulți din ei nu ating nici vîrsta de 25 de ani?

Dela o SAPTĂMÎNĂ la alta

Recunoașterea R. P. Chineze de către Egipt

Din Cairo a venit vestea că guvernul egiptean a luat hotărîrea de a recunoaște oficial marea Republică Populară Chineză. Acestei vești bune i-a urmat alta tot afit de imbucurătoare: Nasser, șeful guvernului egiptean, a primit să viziteze R. P. Chineză, ca răspuns la invitația ce i s-a făcut.

Hotărîrea guvernului egiptean a fost întîmpinată cu satisfacție de popoarele lumii. De o largă aprobare s-a bucurat hotărîrea luată de guvernul egiptean și în rîndul țării arabe. Primul ministru al Siriei a declarat că Egiptul a fost întru totul îndreptățit să recunoască o țară mare, cu o populație de 600.000.000 de oameni și că politica dusă de R. P. Chineză corespunde atît politicii Egiptului cît și altor țări arabe.

Măsura guvernului egiptean de a recunoaște R. P. Chineză neliniștește și infurie cercurile imperialiste din S.U.A., susținătoare ale cîștii ciancașiste. Pînă și oameni politici de stat ca secretarul de stat american, Dulles, nu și-au putut opri suspinele și regretele. Bineînțeles n-au lipsit nici amenințăările și alte măsuri de presiune, des întîlnite în politica S.U.A.

În emeierea, dezvoltarea și afirmarea ca mare putere în lume a Republicii Populare Chineze n-a putut fi oprită cu toată înverșunarea cercurilor imperialiste americane. Dacă astăzi, pe lîngă alte 23 de state, Egiptul recunoaște R. P. Chineză și guvernul ei, este un semn care arată că nu peste multă vreme și alte state vor lua asemenea hotărîri.

Alegeri în Italia

Cetățenii italieni au fost chemați iarăși în fața urnelor. La 27 și 28 mai au avut loc în întreaga Italie alegeri pentru consilierii comunali și provinciali (organele administrative ale orașelor, satelor și provinciilor).

Alegerile pentru organele locale din Italia au însemnat o nouă afirmare a forțelor de stînga — comunistii și socialiștii. Deși nu se cunosc decît în parte rezultatele alegerilor, se poate totuși constata că în marile orașe industriale partidele comuniste și socialist au obținut majoritatea voturilor. La Roma, cele două partide muncitorești au obținut 29 locuri (față de 16 la alegerile trecute) în vreme ce principalul partid al burgheziei a pierdut 12 locuri.

Succese deosebite au obținut partidele comuniste și socialist în regiunea agricolă din sudul Italiei. Aci ele au dobîndit conducerea în aproape totalitatea consiliilor comunale din marile localități. În Sicilia forțele de stînga administrează acum 90 de comune, față de 48 cît administrau înaintea actualelor alegeri.

Cu toată campania dusă împotriva partidelor muncitorești, alegerile din Italia au dovedit că influența forțelor de stînga a crescut în rîndul păturilor largi ale populației. Poporul italian așteaptă o schimbare în politica internă și externă a țării, deoarece își dă seama că numai reducîndu-se cheltuielile pentru înarmare și intensificîndu-se legăturile comerciale cu țările socialiste se poate ajunge la o îmbunătățire a traiului foarte scăzut al maselor largi.

SINGAPORE

Printre coloniile din Asia cărorora Anglia nu vrea să le acorde independența — se numără și insula Singapore. Situată în partea de sud-est a continentului asiatic, insula Singapore e despărțită de peninsula Malacca prin cei doi kilometri ai strîmtorii Iohove.

Pînă la începutul veacului trecut, această insulă ce se întinde pe 755 km. pătrați, era aproape nelocuită. Marile bogății ale subsolului și așezarea strategică a insulei i-au ademenit pe colonialiștii englezi. În scurtă vreme ei au întemeiat orașul Singapore, (în rominește Orașul leului), de la care și-a luat numele mai tîrziu întreaga insulă. Cu timpul, ei au construit aici portul comercial, iar paralel cu aceasta, cea mai mare bază maritimă militară engleză din Asia.

Numeroase și mari topitorii de cositor, uzine pentru prelucrarea cauciucului și minereurilor, aproape 20 de fabrici de conserve, în special de conserve de ananas, ateliere de reparații și alte unități industriale construite în cursul anilor, au făcut ca orașul-port Singapore să crească mult, devenind un puternic centru industrial. Orașul numără azi 700.000 de locuitori, în mare majoritate muncitori. Întreaga populație a insulei se ridică la 2 milioane de oameni.

Ca în mai toate marile orașe din coloniile britanice, și în orașul Singapore numai cîteva cartiere, și acelea locuite de colonialiști, au clădiri mari, moderne. Locuințele din cartierele muncitorești, unde stă marea majoritate a populației, sînt cocioabe sărăcăcioase, îngheșuite în străzi înguste și murdare, prin care mișună toată ziua copii flămînzi și bolnavi. Muncitorii cu brațele sînt foarte prost plătiți. Chiar salariile

muncitorilor industriali sînt mult scăzute față de prețurile alimentelor și îmbrăcămîntei. Din anul 1948 și pînă azi, costul vieții a crescut cu 400 la sută, în vreme ce salariile abia s-au ridicat cu 20 la sută.

Bogății mari și felurile, brațe

de muncă ieftine, poziție strategică însemnată, iată motivele pentru care Anglia nu vrea să renunțe la această colonie. Dar populația din Singapore, însetată de libertate, dorește să termine cu robia colonialistă și să devină cu adevărat stăpîna pe destinele sale.

În urma acțiunii maselor populare din Singapore, guvernul englez a fost nevoit să înceapă tratative cu reprezentanții autorităților din Singapore. Convorbirile ce au avut loc la Londra n-au dus însă la nici un rezultat. În cursul tratativilor, guvernul englez a cerut ca de securitatea internă și de politica externă a statului autonom Singapore să dispună și pe viitor tot Anglia.

Populația din Singapore nu poate fi de acord cu o asemenea „independență”. Ea continuă lupta pentru obținerea unei independențe reale, care să însemne scuturarea pentru todeauna a asupririi coloniale.

N. TISARU

**Tudor Arghezi
Tîlharul pedepsit**

Intr-o zi, prin astiașii,
Șoarecele a-ndrăznit
Să se croadă în putere
A prăda stupul de miere.

El intrase pe luriș,
Strecurat pe urdiniș.
Se gindea că o alblă-n-l
Slabă, mică și pușnă,
Pe cind el, hoț și boriaș,
Lingă ea-i un uriaș.

Nu știuse că nerodul
Va da ochii cu norodul
Și-și puse-n cap mincluna
Că dă-n stup de cite una.

Roiul cum de l-a zărit
C-a intrat, l-a copleșit,
Socoteală să-l mai ceară?

Nu l-au imbrăcat cu ceară,
De la bot pînă la coadă,
Tăbărite mil, grămadă,
Și l-au strins cu meșteșug,
Inculat ca-ntr-un coșciug.

Nu ajunge, vream să zic,
Să fi mare cu cel mic,
Că puterea se adună
Din toți micii împreună.

**Cicerone Theodorescu
Doi rățoi
în război**

Lingă zid,
Chiar aici,
Pentr-un blid
De urzici,
Doi
Rățoi,
În război,
Fac un mare tărăbol.

Rău se bat,
Nu glumesc!
Clocul lat
Și-l lovesc
Ca un paloș păsăresc!

Dau atac:
— Mac, mac, mac...
Ce mai gălăgie faci!
...Un căfel
Micuț și chel,
Numai cit un mosorel,
Băgă nasul, băgă botul
Și se băgă-n blid cu totul.
Dar, gustînd urzicile,
Scuipă ca pisicile
Și nu-i place, vai de el,
Și se uită-n chip și fel
Strîmb, cu capu-ntors, mirat:
— Pentru asta el se bat?

Și-acum: plici...
Ce-l doi voinici
Varsă blidul cu urzici.

Zice unul
Supărat:
— Ce păcat
Că l-am varsat!

Vezi tu? Fără supărare
Și război
Între rățoi,
Blidul mare
Cu mîncare
Le-ajungea la amîndoi!

VOCALELE

Ascăriță cu o treaptă pare.
Egrebluță care coadă n-are.
Jun par ce stă înfipt în cale.
Oun cerc care-a pornit la vale.
Uite toate cele cinci vocale!

**FLORIN IORDACHESCU
De ce-ar mai învăța
Chiulici!?**

De ce-ar mai învăța Chiulici,
Cînd vrea să-i meargă cu
sufflatul!?

Doar îți cunoaște el păcatul
Că al la limbă mîncărici.
În bancă șade pitulici,
Îl obosește rău căscatul.
De ce-ar mai învăța Chiulici,
Cînd vrea să-i meargă cu
sufflatul!?

Iar cînd la lecție-l ridici,
Îți face semne ca-necatul...
De-și află-n tine aliatul,
Răspunde răspicat: Ce zici,
De ce-ar mai învăța Chiulici!?

STELIAN FILIP

Cînd e vorba de onoare

C easurile patru după-amia-
ză. De abia a încetat
sunețul clopoțelului care
a vestit sfîrșitul recreației. În
curtea școlii e din nou liniște.
N-a rămas nimeni afară.

...Oare? Dar cine se furișea-
ză tiptil prin grădină și, ajun-
gînd lingă gard, se așează co-
mod pe o buturugă? A, e un
băiat foarte cumsecade; îl chea-
mă Tudose. Acest Tudose este
un băiat atît de cumsecade, încît
în clipa de față trage chiulul
de la ora de zoologie, pentru că,
nefăcîndu-și tema de azi, se
teme că l-ar pricinui o supă-
rare profesorului. Și cum Tu-
dose e milos din fire, preferă
să nu intre la oră. Asta-i tot.

Acum șade pe buturuga mai
sus pomenită și, neavînd ceva
mai bun de făcut, urmărește
zborul unui cărăbuș. Deodată,
cărăbușul aterizează, iar Tudose
se grăbește să pună palma
căuș peste el.

În aceeași clipă, un strigăt
de uimire răsună în apropiere.
Surprins, Tudose ridică privi-
rea și văzu o fată de vreo 10
ani, care-l privea cu interes
printre uluci.

— Nu ți-e frică de cărăbuș?
se miră ea.

— Asta-i bună! De ce să-mi
fie? sălta din umeri Tudose.

— Poate mușcă...

— Aș... n-are curaj! se gro-
zăvi băiatul și viri cărăbușul în
buzunar. Nu m-am temut eu
de-un urs!...

— Zău? Unde l-ai văzut, la
grădina zoologică?

— Ce grădină zoologică... În
pădure l-am întîlnit, într-un
rug de mure... Am făcut pe
mortu', așa că m-a lăsat în
pace. Norocos urs... Dacă aș
fi avut pușca la mine, blana lui
ar fi stat azi pe patul meu!

— Ce curajos ești... ca Mere-
siev! șopti fetița.

— Nu-i chiar așa... ex... exa-
gerezi, se prefăcu Tudose stin-
jenit, bucurîndu-se în sine că
întrebuințat acest cuvînt.

De fapt, întimplarea cu ursul
o trăise unchiul lui Tudose, cu
un an în urmă. Dar nu-i ni-
mic, singele apă nu se face.
Dacă unchiul a avut asemenea
curaj, înseamnă că nici nepotul
nu poate fi fricos!

— Se vede că ai călătorit
mult, de vreme ce ai întîlnit
păduri cu urși, urmă fetița.

— Ce e drept e drept, la ce
să mint... încuviință b nevoitor
Tudose. Intr-adevăr, am călă-
torit mult. Cu trenul, cu sub-
marinul, călare, cu vaporul!...

Cînd eram pe vapor (un vapor
mare cit de o sută de ori clă-
direa școlii) a izbucnit o fur-
tună și căpitanul m-a rugat să
țiu cirna. Am ținut-o... Din
pricină că vîntul era prea puter-
nic, a trebuit să mă leg cu o
frînghie de roata cirnei...

— Vai, dar ești foarte di-
baci! Ca Dick Sand... murmură
fata, proptindu-și fruntea-n
gard, cu nasul printre uluci...

— Mda... asta nu-i nimic. O
dată am reușit să prind un
bandit; el avea pistol, pușcă,
pumnal, tun... adică nu, tun
n-avea, ce e drept e drept, iar
eu eram cu mina goală. To-
tuși, l-am legat burduf și l-am
dus la miliție.

— Mai ceva decît Tom Saw-
yer! se entuziasmă credincioasa
ascultătoare de după gard.

— Ce să-i faci, nevoia învață
pe om... filozofă modest eroul
nostru.

Nu-și mai încăpea în piele de
mîndrie, simțînd că fetița-l ad-

mira, crezîndu-l cu adevărat în
stare de cele mărturisite. Lesne
putea citi în ochii ei ceea ce
gîndea: „Halal băiat, Tudose
asta. Ferice de cine-i prieten cu
el!” Emoția, admirația, uimirea
— toate acestea umezeau pri-
virile fetiței, iar Tudose se
emoționa el însuși pînă la
urmă, dîndu-și seama ce om
strașnic ar putea el să fie
dac-ar vrea...

Emoția lui fu însă destrămată
pe neașteptate de o întrebare
a fetiței:

— Dar de ce stai aici la
ora asta?

— Cum?! tresări Tudose sur-
prins. Păi...

Și, pentru prima oară în a-
ceastă discuție, Tudose — Me-
resiev — Dick Sand — Tom
Sawyer nu știu ce să răspundă.
Dintr-al șaptelea cer de fericire
și mîndrie se trezi deodată pe
pămînt. Să spună deschis că-i
e frică să mărturisească profes-
sorului de zoologie că nu și-a
făcut tema? Asta-i curată lași-
tate! Iar lașitatea e ceva de
neînchipuit pentru un vîntor
curajos care e și un marinar în-
cercat, plus un voinic fără
teamă. Și-apoi, cit de mișnită
ar fi fata dacă ar afla că Tu-
dose e un laș! Ba chiar Tudose
însuși se pomeni mîrîndu-se
că-i în stare de așa ceva. „Cum,
gîndi el, eu sînt laș? Tocmai
eu?! Nu se poate! e o neînțe-
legere la mijloc!”

Deci, Tudose — Meresiev —
Dick Sand — Tom Sawyer răs-
punse cu deplină convingere:
— Să ne-nțelegem: eu nu
STAU! M-a trimis tovarășul
profesor să vînez un cărăbuș;
avem oră de zoologie. Acum
plec, sînt așteptat. Orice mi-
sune trebuie dusă pînă la ca-
păt!

Și se depărta pentru ca, în-
vingîndu-și rușinea, să intre în
clasă. Acolo, profesorul îl mus-
tră aspru că-a venit așa tirziu.
Dar lui Tudose nu-i păru rău.
A venit tirziu? Mai bine mai
tirziu decît nicodată... mai cu
seamă cînd e vorba de onoare!

ALEXANDRU ZOTTA

INTR-UN CĂMIN CULTURAL:
— Dă mai cu milă, că strici toporul ăla și e-al meu...
(Desen de RIK AUERBACH)

Luna vede și... le spune!

Dedicată bibliotecarului Victor Danișoiu, de la
căminul cultural din Brădiceni, raionul Tg. Jiu,
care nu are grijă de cărți și ține deseori biblioteca
închisă.

Luna agățată-n cerul de mătase
Răspindește-n noapte suljii luminoase.
Pacea e adîncă, vîntul cîntă lin,
Totuși, zvon de glasuri vine din cămin.
Ce-ar putea să fie? Ușa-i încuiată!
Numai prin fereastră, repede, șireată,
Luna își trimite raza ei bălaie.
Toată încăperea-i numai o văpaie.
Din dulapu-n care-s cărțile-ncuiate,
Răbufnesc de-a valma glasuri miniate;
— Mă inghite praful! Cu un glas funebru,
Strigă-n desnađejde un roman celebru.
— Pace ție frate, dar mai rabzi mițel
Spune-o broșurică, pusă lingă el.
— Nu mai am coperte, astăzi sint schiloadă,
— Nimeni nu ne-aude!

Cine să ne vadă!
Glasuri se revoltă: sîntem condamnați
Ca să stăm sub lacăt, aspru ferecate.
Sau cu indoială: cine-i vinovatul?
— Bibliotecarul, el e cu păcatul.
— Nu ne mai cunoaște, ne-a uitat pe rînd...
— N-am mai fost prin lume, nu mai știu de cînd!
— El e! Ca un tunet larma se-nțeștește;
— Vrem eliberarea! Cine-l pedepsește?
Dar de jos din raftul unde stau grămadă
Cărți, broșuri, reviste, gata ca să cadă,
Dominînd cu timbrul vocea tuturor,
Răsună un vaier, lung de ajutor;
— Ajutor prieteni, faceți-vă milă
Șoarecii din mine rup filă cu filă
Sînt numai o rană, numai o durere,
Mor, mă sting din viață, tînr în putere...
— Cine ești tu, frate, glas îndurerat?
— Sînt un curs agricol, de demult uitat.
A urmat tăcere... apoi iarăși larmă
Liniștea-ncăperii strigătele-o darmă;
— Vrem să fim citite! Vrem să ne simțim,
Iarăși printre oameni, ca să-i instruim.

Despre ce-auzise a pălit chiar luna,
Și pornind furie, cu pămîntul, una
Își luă în noapte drumul ei hoinar,
Și gindea-ntristată: bibliotecar,
Cum este acesta, pagubă n-ar fi,
Dacă în comună... nu s-ar mai găsi!

ION RUȘ
(După o corespondență de COSTACHE GOGA)

„Nevinovatu”

Lucrările de construire a căminului cultural din satul Opațița, raionul
Ceacova, deși începute acum patru ani, sînt lăsate baltă.

ȘEFUL SECȚIEI CULTURALE: — Ce facem, tovarășe? Pe șantierul căminului au crescut buruienii!
PREȘEDINTELE: Eu nu știu! Tehnicianul agricol se ocupă cu plivitul. (Desen de G. BADEA)